

то сегашниѣ поведѣніе, само онѣна да образовать, които имѣ заплатятъ за учение-то чрезъ обрѣштание-то си на протестанты, не докарова ли ни на ума Иисусовы-ты думы: „Ако обычатѣ само онѣна, които Вы обычатѣ, каквѣ заплатѣ имате? Неправятъ ли това и мытари-ти? И ако поздравлявате само *ваши-ты* братиѣ, што повяче правите? Неправятъ ли това и мытари-ти?“ (Мат. 5; 46—47). А! наистинѣ, неправятъ ли и мытари-ти това, коѣто мисионери-ти правятъ по насъ?

Нѣ за тѣхъ мы можемъ по-хладнокрѣвно да пишемъ зашто то тии понѣ свои-тѣ вѣрѣ проповѣдать, вѣрѣ-тѣ, коѣто сѣ приѣли отъ башты-ты си. А какво да речемъ за онѣна наши блѣгарѣ, които сѣ оставили баштинѣ-тѣ си вѣрѣ, за да проповѣдовать чуждѣ-тѣ, да служатъ на чужды-ты? Не гы наричай наши, ште кажете; тии не сѣ наши! Нѣ не сѣ и чужди, та да речемъ, че не гы боли за народа ни: тѣхъ трѣбова да гы боли, тѣхна длѣжность ѣ да гы боли за него. А какъ испѣлнявать тии тѣхъ длѣжность? Тии ни ѣдны Иисусовы думы не знаѣтъ толкова добрѣ наустѣ, колкото онѣна, които Той ѣ изрекълъ на краѣ на свои-ты наставлѣніѣ камъ апостолы-ты — „Да не мыслите, че доѣдохъ да турѣ миръ на земѣ-тѣ; не доѣдохъ да турѣ миръ, нѣ ножъ.“ (Мат. 10; 34). Чудни послѣдователѣ на Христа сѣ тыѣна, да го прѣпорѣчватъ не за любовь-тѣ, коѣто Той ѣ дошълъ да проповѣда помѣжду